

nye Trawlere. Jeg kan ogsaa for min Part udtale min Glæde over Beredvilligheden hos Regeringen til at fremme dette Fiskeri. Naar der endvidere i Bemærkningerne henvises til, at Fiskeriinspektøren stiller sig noget tvivlende med Hensyn til Trawlerfiskeriet deroppe, vil jeg sige, at Lagtinget har givet Udtryk for en noget anden Opfattelse, og jeg tror ogsaa, det vil være nødvendigt i den kommende Tid at skaffe større Beløb til Anskaffelse af Trawlere paa Færøerne. Men jeg forstaar ogsaa Bemærkningerne saaledes, at det ikke er hos Regeringen, disse Betæneligheder kommer til Orde, det er kun fra Fiskeriinspektørens Side. Men da hele dette Spørgsmaal jo er til Drøftelse i den nedsatte Fiskerindustrialiseringskommission, tør man vel formode, at man derfra faar en sagkyndig Betænkning om dette Spørgsmaal. Jeg for min Part vil haabe, at det kan føre til, at vi hernede fra det gamle Danmarks Side stiller os velvilligt og imødekommende overfor Ønskerne fra Færøernes Side i Retning af at skaffe sig en Fiskerflaade, beregnet paa det store Fiskeri.

Angaaende selve det foreliggende Lovforslag, altsaa Administrationen af Bevillingerne, vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Med Hensyn til Formaalet med denne Lov som med tidligere Love om Laan til færøske Fiskere findes der i Tillæg A. for 1922—23 Sp. 3850 en Række specificerede Bestemmelser angaaende Betingelserne for at opnaa Laan til Anskaffelsen af Fiskerfartøjer. Jeg vil gerne opløse den Bestemmelse, der findes under *d*. Den vedkommende Fisker skal have „drevet Saltvandsfiskeri som Erhverv i mindst 4 Aar eller faret til Søs og forrettet Sømandstjeneste i indtil 2 Aar og endvidere drevet praktisk Saltvandsfiskeri i saa lang Tid, at dette og hint Tidsrum tilsammen udgør mindst 4 Aar“. Senere hedder det, at ved Tildelingen af Laanene skal der tages særligt Hensyn til Andragere, „der har de bedste Vidnesbyrd for Duelighed i praktisk Saltvandsfiskeri og Sømandstjeneste“. Det fremgaar klart af disse Bestemmelser, at Formaalet er at yde Laan til Fiskere til at skaffe sig virkelige Fiskerfartøjer, saaledes at de paa selvstændig Vis kan drive Fiskeri i Havet omkring Øerne, og det er vel ogsaa tilstræbt, saa vidt gørligt, fra Administrationens Side at fremme dette Formaal. Naar der er saa stor Velvillie overfor den Slags Bevillinger til Færøerne, tror jeg, det er, fordi man hernede i Danmark ønsker at skaffe Fiskerne deres egne Fartøjer og frigøre dem, saa de kan blive frie og selvstændige Fiskere.

Spørgsmaalet er nu, om der ikke sker Misbrug af Loven, og det har jeg nogen Grund til at tro, der gør. Ved Finanslovens første Behandling oplyste jeg, at en Række Fiskere, der havde modtaget Laan, ifølge Oplysninger, som jeg havde faaet i selve Justitsministeriet, havde solgt deres Skibe, i næsten alle Tilfælde til Købmænd deroppe, saaledes at Skibene var gaaet fra Fiskerne over til Købmændene. En Del af Fiskerne har jo maattet gøre det, fordi de var i Nød, og jeg gik den Gang ud fra, at de alle sammen havde været i en saadan Nødstilstand, at de havde maattet sælge deres Skibe til Købmændene. Men dette har fremkaldt en Protest i „Dimmalætting“ fra en Skipper, Clement Clementsen i Thorshavn, der fik et Laan paa 8 000 Kr. den 25. April 1921 og solgte Skibet i 1925 til Købmand Simon Simonsen af Saltangeraa, efter at der var afbetalt 2 000 Kr. paa Laanet, saaledes at Staten stadig har 6 000 Kr. staaende. Denne Skipper Clementsen har mærkværdigvis fundet Anledning til i „Dimmalætting“ at proklamere, at det sandelig ikke er af Nød og Trang, han har solgt sit Skib; han præsenterer sig som en vel-situeret Mand, der i lange Tider har reklameret med at ville sælge Skibet, og han har altsaa til Slutning solgt det til en Købmand. Det er jo meget kedeligt, at sligt sker, men det er endnu kedeligere, at vedkommende praler af i „Dimmalætting“, at han har foretaget sligt; det kan langt fra styrke den gode Villie, som findes hernede til at yde større og større Laan til de færøske Fiskere. Thi naar Forholdet er det, at en Fisker kan gøre sig en Forretning ud af, at han efter ved Statens Hjælp at have faaet Laan til Anskaffelse af et Fiskerfartøj derefter afhænder det til en Købmand, der maaske i Forvejen har mange flere Fartøjer, som han paa den af mig tidligere skitserede Maade benytter til Udlejning til Fiskeri, saa er det jo i fuldstændig Modstrid med Lovens Aand og Hensigt.

I Anledning af denne Sag vil jeg endvidere sige, at naar en æret Kollega — jeg maa sige en noget uheldig Efterkommer af den amerikanske Forfatter Mark Twain — som skriver „Formiddagsnyt fra Christiansborg“ i „Nationaltidende“, har fundet det saa uhyre interessant og morsomt, at denne Fisker Clement Clementsen har baaret sig ad paa den Maade, saa synes jeg, at et Blad, som ellers interesserer sig saare meget for vore Kolonier og det nationale Spørgsmaal, meget hellere skulde dadle Folk, der bærer sig ad paa den Maade, som Clement Clementsen i Thorshavn har gjort. Jeg vil i alt Fald sige til den højtærede Justitsmini-